

Пра-Разлика: душа-језик; космос-хаосмос

Разлика је разлика тек из тог основа што је од стране неког/нечег призвана у сопствено постојање, а не услед тога што би била затечена као готов факт у времену. Она сама постоји искључиво на тај начин што је *ипак* замислива, односно бесконачно латентна. Будући да разлика као разлика не може самом собом да озбиљи услов властите појаве, она постоји најпре као *ејдетска слика, лик просторотворне будућности*, која је једним *посматрајућим оком* предобуваћена – кроз завоје надирућих светова; или пак постоји као оно *увек-скривено* при некој појави – које је место *знајућег чекања* на ефекат једног надалеко одложеног деловања, што придолази од неког /њој, као *идеји*, паралелно развојног/ субјекта /неименованог поседника тог *ока* – које зуре у антипростор и разавија његову симетрију: пресек *супротстављено-зрцалних* одблесака/.

Ананкина (*мачје-сновидна*) самодовољност беше *њена* кадрост да замисли једну апсолутну различност, и то из “нулте тачке” сопствене самоће; тачније, *пре* него што би се отворила за преогромну ширину надоласка своје зрцалне другости. Јер, ни те могућности *њеног* хиперотварања не би било без ове свему пређашње Идеје /о сопственом храбросном сапостојању са нечим спрам себе апсолутно различитим/. Ананке, дакле, уопште “није морала” да сусретне своју другост а тиме ни да се омеђи, већ тиме што “није морала” ни да створи *идеју разлике* из *стања апсолутне самоће*, тј. из стања у коме је ништа није могло условљавати на рађање такве једне идеје. Јер, парадоксално, та *њоме* прасамостворена Идеја беше исто што и *њена* сопствена немогућност, *зид* *около њеног самостварајућег сопства* – *туга ограничења*. Али – тек унутар тог кружног зида самопроистекао – вишак *њене* немо-зраковне силе, постаје за самог себе уочљив и премерљив, тј. *добија меру свог нулто-процепног израза* – *која је тачна мера у прасветлост уткане таме духа, и то ради проширивања до у безмерје звездано-звекетног палитељста*. И управо тај бескрајно могућносни израз вишка *њене* силе, као вид највишег стваралачког стремљења *њеног* бездано себепорекнутог јаства, беше оно што је грчевито и очајнички стремило ка напоље, тачније, ка спољној страни ове спирално себе-дозидаване границе. Али, тај вишак – будући да је пригушен спољним притиском – беше коначно и преорјентисао самог себе ка унутрашњој страни дате границе: ка утеку у дно спирале времена, тј. ка *безвременоме као инфинитезималном*. А та би се доња граница могла досећи тек кроз упис/улом једне мерно изразне паузе, која би собом свеуједно означавала и нов крај/почетак неког завојитог тока – и то при *отцепљено-безвременом језгру одрекло-сунчаног јаства Ананкиног*. Тек одатле /с даљине изметнутог средишта/ тај микро-уломак репродукује своју микро-меру и на све остале, периферне делове тог здања, као везане целине. А то је унутрашњи преображај тврдо сазданог поретка правасионе, у ваздушасто-бело ткање које бесконачно даље умножава властите детаље; – двострука инверзија разлике између периферије и центра, прекорачење унутрашње границе центра, или *раст ка унутра*; – заокрет ка *двоструком унутрањем безизлазу*, зарад узимања замаха својег, до тад немогућег излета – у погонску силу рада једне, *у форми не-истог, увек-исто-желеће машине*; /делезовски схваћене?!/ машине која, управо оним *упркос* свог напредовања против опште струје, постепено /кроз серије склизнућа/ свладава препреку за препреком. Јер, тај погон увек извире из *за степен премашене, горње мере притиска* – чије је подношење могуће тек од стране неког, у бесконачном себе-хтењу суздржаног, субјекта. А то је првобитни “нико”-субјект Ананкин, као означитељ праколективне жеље за клизећи-безличним, збирно-ломљивим исповртањем-из-себе једног бесконачно удаљавајућег индивидуалитета; или је то фиксатор жеље праколектива за премашајем у-њего-праположеног зброја палитељских дахова, у виду на себи лебдеће расвете њиховог свему измицајног међупростора. Стога тек поунутрашњење апсолутног лимита унутрашњем раду актуализације неке жеље, обезбеђује /за дати субјект/ самодовољну економију његове даље самопродужујуће жеље. *И управо би то био онај изворно романтичарски дух: чудо трајања сањарева будности посред самог сна – оно фантазматско што извире из клаустрофобичне чекаонице његове пред-узлетне воље за буђењем, смештене у “леднички” међупростор самог сна*; те које, рушећи силином свог сакушљеног “хладног врења” неумољиви отпор објектног света, коначно и развезује само себе у ланац покретних слика; у прстен сањаревог захвата једног предела који лежи – будући својом беспутношћу скамењено-усталасан – *с ону страну обзора*.

“... где се састају величина и смрт, (...), настаје стварност склона конвенцији, која по суверености оставља најсамовољнији субјективизам за собом, јер у томе оно самоиндивидуално што је већ било премашило једну традицију (доведену до врхунца), превазилази још једанпут само себе тиме што улази огромно и аветињско у подручје митског и колективног.” *

(Томас Ман: Доктор Фаустус)

„...Оно што је Блок својевремено осетио као „кризу хуманизма”, као клијање „необичне суровости” и „првобитне нежности”, животињских и биљних форми у човеку, у наше време је достигло зрелост, те на месту раније индивидуе открива мноштво самоактивних форми бића у њиховом заједничком „музичком” притиску. Исто је, готово истим речима, доказивао и Манделштам: „У њему /песнику – М. Е./ певају идеје, научни системи, државне теорије... ” (*Слово и култура*). Све то кретање лирике изван границе лирског ”Ја” открива дубину сасвим другог, исконског, па према томе и завршног огледа, чија се пролазна структурност и надсубјективност највише описују религиозним терминима, иако нису непосредно везани ни за какву религиозну традицију. Суштина, наравно, није у теми него управо у субјекту исказивања, који се у новој лирици фиксира изван граница ауторске личности и, истовремено, у коначном резултату свих процеса разобличавања и „обезличавања”, он мора да прихвати својства трансценденталне Личности.”**

(**Михаил Епштајн:** *Вера и лик*).

Глорификовати немоћ – тј. изнети на видело разлог удаљавања свемогућег бића од плутајућег места његовог нултог самоизраћања – значи потврдити *једну сасвим другу врсту његове моћи: ону у уобразиље*. Дакле, смислити – путем враћања у стање пра-самоће – такав против-хитац његовој (претпостављеној) свемоћи, који би могао да добије једну сопствену, од-њега-осамостаљену твар (светлост отргнуту од “таме свог рођења”*/Х. Брех). Али, сви они против-хици који су ту (осим његовог *еха*) неосамостаљиви, не могу да понове ту његову (на виртуелној равни успостављену) свемоћ (вакуумом учахурен дар, остатак хранитељске таме), а камоли да доживе њене (на материјалну раван протежуће) последице. Такви *промашени хици* јесу *грешке* у самопромишљању овог пра-бића – које бивају, у његовом уму, исправљене. Али се *они*, као “успутни” ентитети, ипак материјализују, постајући “пеге на лицу сунчевом”, есенције свег будуће-појавног мрака, или пак зла изазваног једном **у основи позитивном зависти** – која се пење од оног себе-нествореног према оном све-стварајућем. Личност виртуелне свемогућности мора, стога, виртуелно умрети да би се збиљски родила – пробудила се у једном далеко ширем контексту од круга својег прасамозамишљања, а који је бесконачно редулицира! Тек тад се губи, на нивоу свести појединца, потреба за свеобједињавајућом владарском капом, и успоставља се закон синхронизитета. Јер, свака тачка бескрајности тад спроводи исти закон: – сад сви могу постати трансценденталне Личности!

Свемогуће биће нигдине, далеко-одсутна индивидуа, или “звезда-покретница која спаја сфере”* (Х. Брех) морала је – услед смерности сразмерне сопственој безмерности – да “шмугне иза небеских вратница”**. Управо тим гестом претицања себе, као прво-самониклога бића, она изражава идеју *о узајамности стварања* – која је у бити одлагајућа, процесуална.

Божанство које је бесконачно самоодносеће, и тиме у динамици (неизбројних) измена својих (најпре двају) полова за спољно око несагледиво, исцртава једно лавиринтно поље – које је погледом незахватљиво, јер је само милионито помножено са собом, и пре него што би пронашло икакав свој упоредник. А тај би упоредник могао бити застојна слика властитог процеса, односно, она окосница њега самог којом је одређен први (егземпларни) пар сопствених (унутрашњих) супротности – оних које су у сталном потирању! Али и то самотно острвце (као предпостављено место прожимања далеко-будућих творевина) морало је – по једној продуженој, у бескрај пројектованој линији само-воље овог божанства – бити *њиме самим* жртвовано (претворено у облик самоодлагања, стрелу преодлуке, или негацију истовремености творевине и творца – коју оличава сам егземпларни пар) да би оно (у-њему-опажено) развојно мноштво властитих аспеката било спасено и сачувано: управо као клица која може да проклија тек са променом оне (сурове) атмосфере која је владала (око овог божанског бића) у претпочетку (његовог себе-стварања).

Јер, *оно само* је *израз отпора* према свом првом (виртуелном) окружењу – стању одсуства сопствене опреке, неопходне за преуспоставу властите осе; дакле, према зрцалној слици свог (још-не)-постојања; дакле, према свему оном већ-довршеном, себе-нествореном; – а то је позив (од стране божанског бића) на стварање, а не само (претпоставно) утемељење себе као (првобитног) ствараоца.

И будући да су печати властитих *у-покрету-излучених* аспеката онај једини одазив (– преусперавајући путокази свег будућег стварања, одупирући суровости првобитног окружења; делови разбијене атмосфере, као изрази микростабилисаног отпора у пукотинама инертно котрљајуће громаде нествореног –) зарад њих ово пра-биће брише властити упоредник; меру себе-знања, негацију једног истовремено оперативног двојства-у-себи. Јер се оно – поврх тога – у њих исте и расипа, као ничим разломиве печате; мрви се у *путоказе* сопственог праисписаног поља; у *мртва слова* која га чине трајно нерешивим – *прашумом свезнања*.

Јер, шта је то што постојаше као прво и праједино, као вид сведољивљености у прошлости? – штаство саме одлуке, која **никад нема свој субјект** (лебдећи упражњен Престо у Ноћи). И то зато јер се нека одлука може пустити у деловање само ако је изречена у име оног који је одлучио, не и оних који (још) то нису. А Кхора Лахеса (прва кћер/фаза Ананкина, “уски простор” одлучивања, мера једне непредстављиво префињене готике сазвежђа), будући да јој “птичје”-сновидни поглед клизи кроз непознате светове других субјеката **и пре** него што утврди властиту полазну тачку зрака самовидилаштва, **ни не може да изрекне одлуку у своје име, већ само у име бесконачног лавиринта светова кроз који пролази**. Зато *она*, као немогући субјект апсолутне (уланчано-светске) одлуке, ни не може ову пустити да се о-стварује; мора је сакрити дубоко, до у окриље мајчинске ноћи. А насупрот тога остаје да почива из-изворног-отпали, или заборавом увремењен свет.

Јер, постоји **само једна** одлука *а priori*, у смислу антиципације исхода свих још-не-донесених одлука, али чија је свеобликујућа слика недовољно јасна или тек кроз маглу осветљена. Она – као стварна слика свог симбола – штити општи правац одлуке, тако што с тачке немог посматрања мери интензитете жеља које је изборују те постепено преобликују. Да би се ова антиципација (“мачји” вид у мраку) кристалисала до својих крајњих детаља, она мора (у виду “нико-субјекта”) извршити пад самогашења – до у бесконачно малу тачку свога *из-света-искљученог видилаштва*; а то је пад уназад, до у *хаос флукуирујућих жеља*. Свака жеља понаособ, као ту још неискушана у трајности свог интензитета, могући је конституент ове опште а неизречене одлуке – која је пригушен крик пра-усамљености (Лахесине). Али је *такође* могућа и као *њен* против-хитац, као странпутица, и то с високо спутаним интензитетом одазива (тој пра-усамљености) – на чијој се тишини ова сама у својој општости искушава.

Повратак ове одлуке свом претходном стању, ту бива њоме предвесно и закомпликован, да би она – тек сагледавањем своје супротне стране – истргнула за себе пространство “ноћно-палитељског” смисла; заправо, смисла одржавања себе у *простору напетости*, или *сталном отклону* наспрам провалије бесмисла, из које једине и може да се тка *једно ново*, нежније светлосно (дубље-сенковитије) пространство – као против-хитац априорној немогућности извршења *ње саме*; тачније, као једна невидљиво делујућа воља – која је “ноћно” налицје вечног понављања; уједно, свет у освиту нечије појединачности:

„ Она је апстрактна линија, или линија лета. ... Кретање, попут девојке као избегличког бића, не може бити опажено. ...продужити линије бега ...елиминисати сувишно ...досећи апсолутну неопажљивост ...Бити у освиту света. ... Постаје се цео свет свођењем на једну или више апстрактних линија које хоће да се продуже и повежу са другима, да би одмах директно и произвеле неки свет, у коме је тај свет који постаје. (...) ” * / „Трост, мистериозан аутор, начинио је портрет девојке уз кога је везао неку врсту револуције: ... ”** /**Уп. Трост:** „Она је истовремено била у својој осетљивој реалности, и у идеалном продужавању својих линија попут пројекције неке људске групе која ће тек доћи.” *** (**Делез/Гатари:** *Постајање интензивним, неопажљивим, животињом*).

Јер, што више нечије кретање – путем нагомиланих скретница (по аналогији са *духом бега/лета, светском Анимом*) – клизи у невидност, **тим више** начело повезивања његових малих линија постаје видљиво. Јер, слобода избора, апстрактно приписивана неком пра-бићу, плаћа се његовим апсолутним изопштењем /затварањем у паноптикум, који хвата његов субјект у поглед мртвог објекта – који га, на сâмоме покрету преубличавања унутар његовог првобитно неизабраног контекста, “камени”/. Али тек то неподошљиво стање изолације има моћ изгона овог јаства у стање његове највише екстатичности – које је уопште могућа само при његовој неопажљивости! Јер, тек то стање изолације, као врхунац заборавља властите развојне линије једног јаства /и то услед застоја процеса његовог преодлучивања на *временској скретници*/, јесте оно што *изненада* може прерасти у *облик потпуне осветљености* (тог истог заборављеног); – у расвету сâме ситуације колебања у његовом претпочетку: – у једначину лавиринта свих (њиме још неизабраних) временâ. И то уколико само његов незнани близанац (двојник душе) пронађе (ону најтању) нит која води до његове опажљивости.

Стога и свет који настаје из такве врсте комуникације јесте један не толико нови колико откривени – просеком скале могућих светова издвојен – свет: **кристална под-основа једног**, тек бескрајним напором трагачеве воље прво-постављеног, **питања**. Дакле, онај једини целовити свет – у мртвој природи закључано пространство свеколике савести – који је остао миленијумима да чека на себе, скривен иза велова својих одбачених крхотина. Дакле, језгро Ноћи што провирује, као непојамна позадина Дана, иза колажа превирућих светова. А то је управо оно што што избија на површину тек кроз лавиринт ноћних огледала, откривајући *тачан угао*: – замах прво-одлучивог огледала; заокрет тамно-светлосне стреле Лахесине; *нагиб ручке* оног владарског огледала које одражава тек само магловито свеопшту одлуку-за-бити; – док је оно

последње-одлучиво (тачније – *предодлучиво*) огледало, пројектовања већ учињене (иако тек обрисне) одлуке на ништавило (дно Клотине мреже), и то искључиво зарад крајње јој кристализације, заправо, инструмент новог/ускрслог стварања (Лакесин лук, у виду лире); – инструмент оног стварања које је тек тад у једном апсолутно новом (позитивном) смислу незавршиво; те које је у својим варијацијама непоновљиво, и то на начин преобликовања акцента *прве светлости* – која, као и Лакесин поглед, “стоји закачена на предмету”. Тако тај инструмент постаје једном сребрно-жичаном, за-Дан-невидљивом Раскрсницом, или језгром/печатом оног вазда траженог прелома који доводи до откривања (Атропом завршно пресечене) пре-пре-одлуке: – до бесконачног удаљавања-од-себе оног прајединог (златно-укотвљеног, животињоликог) божанства.

То је, дакле, онај сасвим нам непознати, немогуће самобитан свет, у свом изгубљеном кључу давно изнедрен из *земљотресне одлуке ноћи*; односно, из себе-докидајућег духа уобразиље: – духа Нарцисовог који је, тек кроз *последње* огледало *Ехо* од-жалости-усахле нимфе, што оваплоћује *последњи зов прпредмета*!, први пут ступио у свет! И он је ту, управо као станар једног *етерички засвођеног под-света* (– места *буђења сневача-у-сну*, што почива унутар *росно-светлоносне шкољке-утопије* –) бануо у ширину оног спољашњег.

Јер, када неко (– попут Нарциса –) умре у интензитету своје немогуће љубави, односно, у трену властитог суочавања са последњом дубином одсутности себе сâмог, као субјекта свог /унутарњег/ говора /оног који је узалуд покушавао да посуврати к себи лепезу властитог еха/, тада *тај* за трен види истину о разлогу такве своје пропасти (за симболичку раван); тај неко види како га Недосањани Други (Дух Еха) гледа са једног сасвим непознатог – из сломљене шкољке порекла управо измештеног – места, са кога властито *Ја* њему изгледа као један из-ватре-изборен облик – саткан од крхотина тог сагорелог света, ту изабраних по начелу опште разумљивости (суперпроводности) једног, из изолације свог енигматског постанка управо одбеглог, *еха*; – *себе-одуженог еха*, који је не друго до непрестани серијски заокрет у смеру само-себе-превода – до у област згушњавања симпатетичких титраја, који *нужно* постоје између *два симетрична а при том преудаљена предмета, симбола две умрле особе*.

То је, дакле, *покрет неочекиваног заокрета*, што се тек путањом *двојно-укрштене “осмице”* (коју чине две змије *бунилачко-светлосних макрозаплета*, смештених унутар *ноћно-лебдеће шкољке-утопије*) прибירה у своју *благо-извагану осу* (вртоглаво у-себе-увирући прстен светлости/надсубјективности Ананкине) – која добија *облик полуге*, или, *положај ручке* лаког активирања далеко-одметнуте *машинерије жеље*; – оне која је заменила изворни импулс жеље, и то на тај начин да је учини несагоривом /јер је ова погрешно хтела *одмах* да досегне свој објекат/. А та је пределикатна машинерија жеље још ненастањиво енергетско тело једног језика-у-настајању, који би требао да да облик једном отворено-будућем времену: – управо оном које се још није пронашло у својој комплементарно просторној димензији, каква се налази *изван* безнабојно-скупног сна. Ту машинерију, међутим, може покренути само *демон прекомерне савести*, односно *анђео прокријумчарене вести*: – Ерос-Калисто, златокрили луталица, етерични двојник сопства, Персонификација Ананкиног Лика-у-зрцалу, или *у-мраку-фокусиран лик Њеног прво-светлосног израњања*, неопходан ради Њене (начелне) спознатљивости (за време палог човечанства). И то управо стога, јер је ту машинерију саздала *једна апсолутно недодирљива саможртва*: – смрт Ананкина, догођена (као коб свег предвидилаштва) на равни Њеног сâмог (праисписујућег) симбола; тачније: – јер ју је саздала сâма ова недохватност мајчинског дара, као запрека испуњењу једног праколективног стремљења које, будући неистрошиво, бива преусмерено. Стога и ова, Ликом Ноћи плански изазвана, фантазија-међу-масама, услед такве своје битне непостваривости, прераста (– као залеђено-одсевна пројекција Ананкиног, још себе-необрушеног, космоса на хаос –) у говор најдубљег процепа: – “пра-хуку сфере”*; *пут превремене успостављености, на равни пра-ноћне синопсе, садашње-не/могућег*.

Парадокс је у томе да идеја о савести кулминира у пробоју цензуре информација: тако и Нарцисово парадоксално присећање на особу коју никад није срео, а која је дотад живела у његовој свести само као симбол његовог (уједно, светског) детињства, – као апстрактан обрис једног лика кроз кога оно најбоље у његовом детињству (што је остало недосањано, а што је тек једним каснијим догађајем постало открито) може да се (у лирском делу) понови. И то тако да се његова *тим прекидом* постигнута густина проспе кроз читаво пространство будућности.

Оно једино што може да обезбеди извесно непосвојиво уточиште сањалачког субјекта (– његову вечно-обновну дистанцу наспрам *коби спољашњег удеса*, каква вазда прети да искида танани вез његовог у-лету-постајућег појединства –) јесте извесан простор у-себи-подстицајне тишине: – двојни мир сред запетог лука огледања у себи једне само-из-себе испуњиве жеље; тачније, мир који је сагледив само из перспективе

сањаревог друго-бића, у свету јављеног “близанца” – а који јесте оно једино обећање потпуно-смисаоног испуњења сањареве, *себе још-незнајуће* жеље. Јер **мир је тек учинак** пра-вртлога створеног између две узајамно максимално супротстављене жеље /дотекле од два близаначка пра-бића/, али не и њихова у-себи-сложена претпоставка.

На нивоу идеје-претпоставке, то је најпре однос *јаства* са својом *о-себи-створеном етеричном сликом*, али не и однос њега истог са својим конкретним друго-бићем, у-свету-налазећим ”близанцем”; – то је најпре однос *мајке* (Нут/Ананке), као духа усуђивања на **високо-ризични конструкт моста-међу-световима**, са *кћери* (Тэфнут/Лакхесом), душом *подводног* обликовања његовог *уздужног потпорња*, који би морао испољити једну бескрајну еластичност. Јер, *кћер* ту врши *непрестану преписивачку преобразду жалом-мајке-просугог, дуго-галожног под-текста природе*, који је уједно и *последњи учинак бола неживих ствари, а кога само она у потпуности осећа* /и где *њен* чин доуписивања тога подтекста у главни текст, претходи датом болу, тј. производи га као свој финални узрок/. И ту је *кћер* од-мајке-отпуштен дух *узводног* пробијања пута *подземном свету бола*, и то дух који је тек на врхунцу свог деловања успорен /зарад кушње ту *новопристиглих, савим непознатих светова*; – она је дух пут-расветног, предложено будућег, надалеко заобилазног деловања, и то у смеру све јачег наглашавања оне разлике која је конститутивна *њеном* свету, језовито збивајућем у превремености; упор. свету који је у-себе-затворен двооблик прводогођеног стварања: – *начело узајамне непо мешаности двеју страна зрцала, које је изронело у ноћи пред-стварања, а које рађа близанце душе, примално-спрежне суствараоце*; – **те обратно**: однос *Кћери*, као кап-светлоносно ширеће душе још-себе-несазнатог космоса, са *Мајком* – саможртвеним духом пред-свезнајућег хаоса. А то је однос чији је крајњи продукт хаосмос /микростабилисан хаос у пукотинама космоса/.

Јер, **на нивоу стварног**, пра-разлика беше разлика између два именована, егземпларно близаначка бића – *која, управо услед своје прекомерне близине* (пример Ероса и Киприде, Орфеја и Еуридице, Нарциса и Ехо...), *не могаху једно друго да сагледају*. Док, **на нивоу симболичког**, пра-разлика беше разлика између *мајке/јаства* и *кћери/света*. А тек се на равни симболичког, односно **на равни двоструке апстракције** спрам плана непосредног догађања, уводи могућност приступа за оног **трећег**: – за извесног посматрача овог двоструко у-себи-сударног односа; – односа *првости*, у виду сновидног јаства, и *другости* у виду на-себи-искушаване збиље *његовог* сна о бесконачним световима. И тек тај из позадине бануо, нескривени сведок процеса прелажења с прве на другу раван, и обрнуто, беше управо Нимфино конкретно друго-биће: Нарцис – које је, у извесном смислу, у себе пресликавало однос између *кћери/Еха* и *мајке/Зова*, још један пут га преломивши у себи, те га тиме још и отворивши за оно апсолутно непознато: за сусрет са оним збиљски другим себе самог: – *са управо њиме, сâмим богом-нарцисом* као *потајним андрогеном*. Јер:

*Речна НИМФА ЕХО – беше пре онога чега је ехо; јер беше још пре бога Нарциса, као његов на-себи-скамењен (пред-свесни) само-зов – “пред-одјек будућег звука”** (Х. Броч). Али, да би и сâм Нарцис собом постао, он најпре – као тек њен сан о читавом једном траги-усхитном свету стално-прокључавајућег кладенца стваралаштва – *мораде почети да лебдећим искораклом све више себе удаљава и разликује од лепоте тог њоме пра-смишљеног света: мораде обрнути поглед уназад у врело порекла сâме своје моћи да га – као још невиђеног – себи представи. А услов за то да би он такав обрт могао досећи, а што је она унапред знала, бејаше то: – да он њу, као живо-присутног сатворца, пра-замислитељку, која ту стајаше иза своје у етер пројектоване замисли естетичког света, не смеде у том истом свету више угледати; не смеде прималачком димензијом свести више за њу знати – јер ће је у том случају видети још само као спољашњи свет, и биће искушан да га за-себе-смртоносно поистовети са собом! Стога она исплака етерички флуид свог тродимензионалног тела назад у реку своје неизмерне туге, заронивши и сакривши се под зрцални штит њене површине; те се отуд и одли у злокобно једносмерни ток реке што је води у пад у крајњу невидљивост и немост. Тако она постаде само сасушен штит једне празно-зрцалне површине која враћаше Нарцисов, од-ње-одаслати зов. Међутим: нагнуо се и видео себе као одразну слику у којој беше захваћена сва ширина њоме смишљеног света – у чијој се громној лепоти сред сâме речне коби већ растопио. Али, чим је умро, обновио је, у досеглој дубини своје смрти, успомену на ишчезло-виђено. Он препозна њу као иза сопствено-звучне слике присутног творца, на копно је изведе и постаде сатворац њој.*

Отуд је Нарцис био искушан да поистовети себе са управо оном сликом која је последњи учинак игре Богиње Еха са огледалом преламања бесконачних светова – тј. да, као одблеском ослепљен, поистовети себе са сликом стања “пре стварања”, тј., са стањем **пре Његовог** постанка из *Њеног* огледала! И он не би избегао такву своју вечну смрт да њена близнакиња, Богиња Зова, није у том трену сасвим порекла своје постојање, зарад преласка Њене сопствене идеје-о-битисању у простор огледалске другости: – у Кућу Еха.

Јер она, као све-мајка, може примарно постојати само у једном проширено-димензионалном простору немогуће истовремености себе са својом творевином. А у питању је управо онаква творевина каква захтева Њену смрт да би собом постала (тј. “позајмила” облик Њеног постајања), док сâм Њен живот јесте у-себи-антагона жеља: – жеља за жртвеним самопремашајним стварањем и вечном контемплацијом сопствене творевине, у исти мах. Зато је Богињин парадоксални модус постојања исто што и Велико Неиспољено, бесконачна латенција, или “пра-ноћно” стање духа: – духа који тек чека на час почетка стварања.

Тек би то била неугасива ватра, што обитава у трагичком промишљању света:

То што је Ананке (Јака Суђаја) својевољно сишла с звездано-обртне Утврде Ноћи, значило је пре свега то: да је Њен Трон (управо **друго-вољно** *спрам Ње саме*) хтео да расте и преко сопствених граница – **изван свежња сопствених прстенова** /тј. крајње изваганог, остромокугог домета Лахесом прво-бачене Коцке/. Тако је настао *небески гигант* који, у агонији губитка ватре свог средишта, постаје *колапсирани старац, умируће сунце, или раскриљена небо-океанска лађа, удесом лишена острвског блага*. И управо је стога, од своје Утврде отргнуто, крило Ноћи (одметнут Зглоб Зрцала, који једини још рефлектује “време пре стварања”) хтело следеће: да од *подморски самобитног* објекта (још непресечене и стога несазнајне *кугле мајки*) постане *надморски пробијајући* субјект, *дух морепловца (кљун кугле)*; – онај дух вечите пловидбе који најзад понесеном **сликом сопствене ситуираности** (вртложне акумулативности) бива, заједно са свим деловима растурене Лађе (њене разређене атмосфере), *расејан* – у праживотно лутајуће метале. Али све то само уз **туђим му умом** (*Јаке Суђаје*) сачувану **смерницу преобразде**: – од апсолута-који-мирује, сабраног у извесност безименог (шупље-тишинског) простора, до у сâм хучни пролаз његове (још-себе-неосвешћене) силе. То је (укоси) пролаз до (пирамидалног) врха (четворосложне) мапе, *свијутка песме сирена, која тек тада постаје обезличено-нема (приписана самим сферама)*: – пад мере у време које-се-потире.

А тако је Ананкино – одрекло-мајчинско, с трона небеског просуђивања одбегло – биће “прво умрло”, зарад стварања /прве, још нејасне/ слике сусрета двају /неупоредивих/ супротности, и то у тачки /даљинском пресеку/ немогуће им истовремености – зарад стварања прве представе о сазвучју удаљених сфера. Али, и та идеја о простору апсолутне прозрачности, *разрешеном лавиринту умрлих*, остаде у неразвијеном стању.

А Лахесино биће “одмах за Мајком умире”, зарад оживљења и употпуњења Њеног Трага; – зарад Њене идеје о *свету лебдеће симетрије*, учинку спрежног међуделовања творевине и творца; – зарад Њене идеје о самодовољности естетички одстојног, светло-учахуреног света – који крчи пролаз за **Мајчин бесповратни заокрет**. А Кхора Лахеса, прва “кћер/фаза” Ананкина, доуписује свој сопствени израз у сâмо средиште мајчински предложене, идејне скице будућег света; – израз вечитог одстојања сопственог првоуспостављеног јаства наспрам “палог”, више не-свеживотног света. А то би свеуједно била прауписана константа одстојања и за сваког оног који је кадар да реши следећи парадокс, *уписан већ у самој идеји себе-одлагајуће правде*: да творац умире недоживљавајући процват сопствене творевине, односно, расцвет властите представе о оној хетеротропној сфери елемената у коме би таква једна истовременост могла бити могућа! И управо то беше тест за јединог *невезаног* сведока, Нарциса; то што “спев и језик више не постоје, али њихова заједничка душа постоји и даље – у кристалном огледалу себе саме.”* (Х. Брох). Јер, само оно огледало у коме се догодила *спрежна истовременост две смрти (мајке и кћери, зова и еха)*, и које је стога прсло, јесте оно свепробожно (*треће*) око Нарцисово – које уместо самих ствари види увек оно што је с обрнуте стране предложене површине. А то је једино оно око које у својој *мрачној комори* садржи *урезни путоказ*, шифру правилно-ритмованог изговарања *светло-знаковне простирке мајчинског трага*.

Међутим, уз Нарциса, јединог сагледаваоца *нутрине древног симбола* (коју чини онај, на одразно-речној површи читан, високо-набојни заплет *мајке и кћери*) потајно стоји још и изванредан сведок против сведока – *Уљез*; непотпуно-четврти елемент, који игра улогу посредника демонском себе-премашају дате равни, или, улогу фалсификатора свих оних констелација сачињених од сакупљених делова прелог зрцала; тек би *он* био патворац – творац пред-креативне збрке, што ланчано умножава лаж своје лажи. И *он*, будући да је видео само одблесак Лика Ноћи/Зова у Нарцисовом оку, нужно није могао сагледати *Њу* у њеној тајно-смисаоној разлици *спрам себе* – тј. *њу-зов*, као *мајку себе саме*, која је истовремено и своја властита *кћер/ехо*. Самим тим *он*, као *Уљез*, није могао видети ни **рад пра-разлике у Њој сâмој** – чији је исход једна *додатна платформа*, место за саделатност сагледаваоца са оним Њиме бездано сагледаним. Отуд није ни спознао бескрајно могућносно сакреативност у самој моћи Нарциса да *Њу*, као *више недозивљиву мајку*, опази. Тако је *он*, при свом ухођењу, видео у Нарцису само пасивног сведока снотликом стваралаштву Мајке, а саму Нимфу Ехо, пак, као довршени, непроменљиво фиксни идентитет. И стога је, забадањем игле ухођења у ткиво тог надалеко простирућег сусазнавања, дошао на помисао да Нарцис бејаше замењив.

А Нарцис, услед превелике близине (истеклом, од-себе-одбеглом) извору, имаше само тренутан привид да Ехо умире тек за њега, као коначну индивидуу, не и за идеју о примално немогућем јој сапостојању са *њиме* – као одмакнуто будућим, *тек постајућим обликом вагања* (звучног преламања) *њених* неизбројних светова! Тако је Нарцис у *њеном* оку/врелу видео (за један трен) само површинску слику себе самог, не и бесконачне светове њеног наличја, који се (громогласно) беху тукли за превласт! И та је, *његовим* судбинским положајем условљена, грешка у *његовом* опажању омогућила приступ “уломку стакла”, придолом с “зрцалне површи” ока овог ново-придошлог сведока, *Уљеза*; – односно, омогућила је приступ онаквој самоцентрично усидреној личности злопокушаја усисавања свеживотног космоса, каква би једина довела до расвете наличја ове (Нарцисове, водоодразне) слике – системом унакрсних огледала (упор. супротстављених очних површина).

И пошто је остао у страху од трајног губитка своје *водено-одразне слике* (– *звучне праслике* што, из тачке изласка треће јој димензије /дубине/ на клизаво-ледничку /нему/ површину, **сама тка** пут ка обнављању оног што *двапут не може бити на-истом-месту згођено* –), Нарцис је отргао цвет свог еха из тамне језерске дубине. И он је преместио – попут ореола – *тај цвет зракасте свесности мртвих ствари, каква владаше у пра-добу*, на своју – златном трубом тог цвета – некрунисану главу: – **преобразио је сâмог себе у облик продужетка воље мртвих ствари!**

И када Нарцис, нарастим му саосећањем с врхунцем Нимфине осаме (или: изненадним опажањем њеног скрितог присуства у скамењеном свету некад свеживотног пламтења) преузе *цвет (чун њеног повратка у подводно царство)* на *врх своје главе*, овај исти се из своје убледеле, а некад осунчане сржи расу: “отече за цело бесконачно мноштво жеље.”* /Маларме/. И остаде му, при том, тек један јасно-плави круг одсева, свод подсећања на сасвим већ окруњену, златну трубу тог цвета – круну изронелу с дна најдубљег подземља! Тако се *ехом*, проистеклим с рубова спиралног звонцета, какав расте само усред стрмо-заграђене долине умрлих, продужује *зов најдаљег подземља*; тј. продужује се **сребрнасто-свиласта језа**, дотекла из стецишта подземно-речних токова те долине, која – попут муклине Нарцисовог темена – уплиташе увис све његове златне изданке! Наивност лепо-кобна, што од *увис растресеног злата подземља* твори к-надземљу-приклоњено *звон*о, живо-мелодични цвет поноћи!

Тек тим губитком Нарцис постаде неко *сасвим други* – спрам једном *ишчитане властите злокоби* из тамног језерског огледала; он постаде у будућност свег мноштва коначно одмакнут сусневалац своје, од *властите јој зле двојнице* (химеричне злокоби пресахлог речног корита) *још нераздвојене*, Нимфе Ехо. Јер, многе лажне јој сестре, *утваре прошлости*, трагаху – сред *празног речног корита* – за својом изгубљеном личношћу: Сневачицом што одржава непрекинут ток свеопштег сневања; оном која једина зна за неминовност неповратног речног истека, и “пре” фиксирања тачке његовог вртоглавог почетка. **А при том је, над последњим речним заостатком нагнут, Нарцис располутио** (– од цветних изданака двају сестара неразмрсиво уплетен, али ка првој држаници свемирског огледала ипак јасно угнут –) **први свет**: – на злодух самосвесне Сневачице (пурпурну нимфу, Зов), и душу оног преудаљено сневаног (бледу нимфу, Ехо): “...кад ево (измождене снагом окушаног зла да буду две) сплеле се Сневачице међу дрске руке беле;”/Маларме. Али то сада само у једном **битно замењеном односу** – где тек *пребројаност* сенки њихових /тј. од те две/ наизменичних сусливања пружа могућност да се ближе одреди оно *будућносно* место *прво-покретне Сневачице*. И да се тако у-идеји-спутана делатност њеног субјекта **испресеца на многе** делатности/субјекте; те тако коначно **премости јаз**: – од оног прајединог, тек себе-снужућег и отуд само-себе-покретног, ка оном мноштвеном, још непокретном јер зачетом у сну другог, – али које сада, управо из стања коренске не-промене, прескаче до у сâм врх самосвесне осаме (надошлу чистину дубоко упоједињених сањара). А то је управо онаква осаме која и сред најљућих ветрова процветава: – недоступност сфере у-себи-сазнавајућих пресека /који поступно брусче чежњом-заковрнут прамац те дижу једра небеске Лађе/.

Али, тако је управо Хермес био доведен у искушење да заузме Нарцисово место – “маскиран у њега”, да би на крају преотео и Нимфино – “маскиран у њу”; и то *пошто би је претходно оковао лажју њене истости са мајком, замрло-тиранским (у односу на сопствени препознат “нико”-субјект, ипак заузданим) зовом*. Јер када је Нарцис, због тренутачне грешке у опажању, пао испод хладно-језерског оклопа, онда је *Уљез Мајчиног Стола* –Хермес, самој Ехо потајно понудио следећу (унапред неисплативу) погодбу: – да она, као Кћер-посредница, избрише Траг Мајке (Пратекст Химериног Зова), и тиме изнова седне на већ полуурушен трон, како би, наводно, обновила *умрло мајчинску моћ оживотворавања своје зло-опредмећене творевине*: то је идеја-о-Нарцису, *њеном* несусретљивом друго-бићу; – **истовремено, идеја о постојању-изван-**

себе још неразвијеног облика *сопственог празавичајног нулто-зажељеног света*, који се проналази, *као беспокретан*, с ону страну обзора: у виду хоризонтално предустављеног, земљотресно усталасаног веза: *израза земљине највеће дубине*. Међутим, уместо тога што је Хермес очекивао, деси се следеће: чим је избрисала Траг Мајке, место урезнућа тога трага се раскрилило и прогутало је!

Јер, од Ехо се ту похлепно беше захтевало да своју бесконачност (у-кругу-путујуће место властотог на-земљи-градећег језика) уложи у нечију коначност (у *оног неког* који би заувек фиксирао место њеног нултог постанка, и тиме га, у свим његовим кључним детаљима, *битним заокретима*, осиромашно) – **уместо да буде обрнуто**. *То беше Хермесов покушај пребрисавања прво-писане посланице неба, садржане у узајамно положеном завету божанстава на преко-себе-стваралаштво – завету на једнаку поделу-међу-собом тежине ризика коју носи коцка*. Али након тог још-у-прастању изнетог *светловеза ноћи*, **само је Ехо заиста наставила да жели** следеће: да тај љуљајући облик *коцком* исписане констелације, као једну *заклопљену књигу*, преспе у дах једне *истовремено најдубље-свинуте и површински-разуђене* бескрајности; – преиначи га у хуку једног светлодавно-зинутог простора, коме је звезда одбегла-из-мора једина водилца! И управо се то, у трену злог очекивања Хермесовог, и догодило: *Ехо беше себе саму запламтела и сагорела на престоно клатећој столици, и то заједно са одговарајућом јој столицом (давно напуштеном шкољком)*, те је тек тим завлачењем у неодређеност сутона потпуно и измакла Хермесовој замци, – оној његовој омчи која вазда прети угушењем њеног сопствено-светлосног изданка, високо пењућег-у-ноћи! (он није очекивао да она има апсолутно другачију формулу постојања од оне у коју је *он* био спреман да верује).

А та и таква формула њеног постојања је једина заштитна маска пред амбисом *другом смрти*: – закон престабилисане (а)-симетрије између духа/творца и душе/творевине. То значи да кад умире дух-стварац умире заједно са њим и душа његове творевине, или његова *енергетска машина* – те се, услед тога, **сама сила његове производње не може никада присвојити**. Јер, душа првобитне творевине, на тачки достигнућа крајње дубине свог ишчезавања (– управо из основа *вечно-трајне резонанце*, какву ствара са *трагом првобитног творца* –), раствара **зло сопствене непокретности**; – оно зло које је било омогућено *творчевом омашком, грешком у процени његовог ока*, а која је довела до *затрпавања творачког духа у дно складиштених ствари*. Притом је Хермес (посредни, знајући) сведок смрти *светске душе*, сведок смрти *Кћери*; док је Нарцис (непосредни, услед превелике близине незнајући) сведок смрти *духа-творца, Мајке*. Јер, *Кћер*, као **дух освешћења непамћеног времена, гиганта прво-убличене творевине**, тек касније згуснутог у *решетку пригушења њеног пламена*, беше (– управо у тренутку *друге смрти* –) опазила (у Хермесовом оку *случајно* задржану) *слику* (те смрти): – слику двосмерно сударне резонанце између *себе – Кћери*, духа микроспојева свих самониклих светова, и процепне тачке њиховог вртоглавог порекла –*Мајке*. Тако у процесу освешћивања своје *ипак расклопиве* суштине – која то јесте само у односу на *апсолутно нерасклопиву* суштину смрти – *Кћер* је морала да уведе/допусти *елемент зла*: – *присуство кривотворећег сведока, Уљеза*. Јер, тек на равни општег ускрснућа, или, подсећања на стање *пре замене тезе* (– постале, у виду положеног *завета небесника*, окупљених око *свечане тишине* престола, на пробој његове *празно-светлосне* ограничености – *баченом коцком*), догађа се крајњи расплет *прачвориштне драме* између *мајке и кћери*: – *кћер* постаје јаство, дух-стварац, а *мајка* (самоизмештењем новооживотворена) *душа* (гигантског, превременог) *света*; израз сувишка Кћерине силе! Али, то је сада први пут ситуирано, или “ослабљено” јаство творца, јер *душа света* ту први пут постаје /у најмању руку/ *двиполарна, близаначки дводелна*, и тиме на сасвим један нов начин бесконачна! /попут чувене имагинарне машине брода, који може да ради без надокнаде енергије из спољашње средине/.

Тек тад би се Нарцис могао довести до тога да у оку Нимфе Ехо опазити не само сопствену камено-уклесану прилику, већ и њено речним таласом још неуобличено наличје, дах слутње бесконачних светова, зимски шар вртогла свепреуобличења. Тек је тако Нарцис коначно изнео на видело и *ону тамну*, заиста смртоносну страну *заслепљиво белог екрана* небеског закона; и то, екрана који беше уметнут – попут филтра етерски међуразмењивих порука – у сâмо срце *светског раскола* – догођеног услед колапса онога знаковног састава којим се користио и сам древни ум. И само та **обрнута страна симболичког поља** – која објављује **нов закон самопокретне равнотеже** – јесте она на којој Дух Еха коначно себе исписује: то су *Њена белокосно кресава, прекраткотрајна, у-кругу-преокренута* слова која, *иако све шире (одјеком) исписивана, могу бити само једном (у тачки свог просека) виђена/очитана* – да би затим могла бити још само дубином нечијег не-сећања обновљена, кроз пројектовање-у-неизвесност рада њиховог изновног исписивања, или, другачије, путем даљином враћеног позива за дочитавањем самих себе у истом (али – просеком умноженом) кругу. Стога, старо-еонски (Хермесови) закони никад не могаху да се протегну на ону другу, потајно а-симетричну половину; до у један тек наслућивани, надалеко припремани, мисаоно

озбиљен свет: – **хаос-мос**. Јер је крајње порекло стварности само једном, у својој покретној (ехом мултипликованој) слици, било објављено – са даљине, каква последично развезује своје тамносветлосно чвориште.

Нарцис и Ехо, стога, граде здање преусмерења свег сутоњег сјаја; они су капија одливно паралелне, самосвесно отпловеле васионе: **вечно-трајни вид пркоса** наспрам *злодуха последње просудбе* – који долази од *сенке мајчине*, или с места *њеног* хладно-звезданог прорачуна; дакле, од *сенке* која наводи *под-печатом-држане дахове бесмртника* на пад *уназад*, до у *гротло порекла*.

„ ... несагледљив симбол свих симбола, ... отсјај једног, од силне симболичности готово неизрецивог, готово незапамтљивог, готово необзнанљивог блаженства сазнања, које својим зрацима претиче сваки временски ток и сваки делић тренутка претвара у безвременост: раскршће свих путева, до којег се ни једним не може стићи, непомерљиво вечити, непомерено померени циљ пута. ”*

(Херман Брох: “Вергилијева смрт”)

Постоји и један накнадни, из чина дубоко-преодлучивог писања, подарен живот писца – преписиваоца полизбрисаног пратекста природе. Јер, тек из многоструких преклапања слично оријентисаних текстова, потеклих од различитих – често узајамно и непознатих – писаца, ствара се простор константног одстојања (Лаксин лук-аршин, испловио с дна последње немости); онакав простор који, последње умиреним ефектом свих трења, износи један посебно знаковни систем, немо-усликовљен језик интертекста, лишен гласа било ког аутора. А аутор, као субјект одлучивања, замењен је у том случају сопственим текстом који – попут извесног фантома – добија сасвим независну вољу: текст који у првом стадијуму свог стварања до крајности потчињава (енергетски усисава) свог аутора – да би се тек на моменту пишчевог “закачињања” за неки по далекој сличности поредбени му текст, догодило следеће: једном постали простор саобрачајног одстојања би, не другим до силом своје трајне напетости, повратио писцу (у виду извесне, тачно одмерене *капи мастила*, ту дотекле земном писцу, *у-месту-окованом небо-сагледаваоцу* – с *кристалног зглоба сфера*, или, с Сферине Крст-осовине, на-Трону-разапете Хармоније) отету инстанцу слободне воље/делања.

То је други, подарен живот писца – *отпадника а приори*, ситуираног у једном сасвим новом плуралитету (синхронији узајамно непознатих светова); – јер сви они далеко-поредбени текстови које одваја и спаја овај уско-гранични простор, Небеско Пенкало или Сферина Крст-осовина /уједно: полу-време – парадоксално место “пре” одлуке-за-бити/, на исти начин гутају (попут злоћудне старице, Кроне) живот свог творца. **А затим га премештају, попут извесног залога, на раван збивања неисцрпне динамике ових (интерпланетарних) сусрета: – раван интоксиниране (трајно опчињене) комуникације светова;** уједно, даљна висораван Адратеје Планинске, у-захтеву-неумитне /*најмање али и најстрашније*/ Атропе. Јер, то је једно задивљено учествовање у новом обликовању Сфере, и то учествовање подстакнуто субјектовом фасцинацијом Њеним међупростором, или свеоколном земно-небеском лепотом – својом преснажном сензацијом више ни за кога окивајућом!

Јер, само једна вучје-самотна егзистенција, у виду трајно-напете комуникације човека са природом, како живом тако и неживом /попут оне у Рилкеовог пастира из *Шпанске Трилогије*, у кога “простор лагано мисли за њега”/, може зачети онакво себе-пишуће дело које рециклира живот писца на описаној вишој равни – његовим уписивањем у олујни светловез сфере.

“Слом апсолутне субјективности јесте пут у ово (први пут свесно – К. Р.) виђење природе.”* /Р. Константиновић/

Овакав се десио (незацељив) раскол унутар Ананкиног Престола (јер је овај извлачио – путем моћи опчињавања – енергеју из нижих светова):

Прстен апсолутне субјективности (Ананкине) сачињаваху три “писалачке” фазе *од ледничким јој погледом прво-одаслате светлости*; – а где наспрам тога жар-птицолике јој кћери/суђаје – три Мојре (Сирене), јесу (свеуједно) дошле из Нигдине, или, постале од *трију безгласно-трептајна пера*, смештена на *окатом репу стреле ка-себи-заокретне светлости* – управо оне што долази од *далеко одсутне им (само-жртвом свему измакле) Мајке*. А управо је та *самој-себи просудбена* стрела (*више-не-Ананкина*), у односу на позадински мрак васељене, једна **финално надошла преко-праведност**: – она што изазива преко-брзинско

прерастање ових трију, узајамно заробљених гласова-у-чворишту (сâмих Мојри), у музику осмочлано-тонске разуђености. Јер, саморазвојно богатство ноћне шкољке постаје, од тачке свог отварајућег превршења, једна безграничним гранањем *пењућа дис-хармонија* (музика преко-бројних сфера).

Претећа пропаст трофазно-потпорној равнотежи Ананкиној заобилази се тек помоћу замене треће од подокеанско-небеских суђаја, Атропе, са њеном сувишном (преко-бројном) сестром, супротношћу-у-сенци, Кроном (сенилном Хекатом) – првом најавом опадања *стекнуто-сопствене* светлости Месечеве, које доводи до њеног згушњавања и пада у мртво-планетарно; тачније: – тек путем кружно-светлоувирућег зрцала бесповратне (“смртне”) самоспознаје Ананкине, из кога *ипак* ломовно произилази и Њена идеја-о-ускрснућу, провидно-слојевитим крилима опремљен Ерос... први пут спознат смисао међу-зоне... четвртасто-камено надсвође припитомљавања једног, из беспућа силно надирућег, морско-небесног зеленила; уједно: Велика Кола, као оквир смисла за вечно-понављајуће израњање једног звездама предводећег божанства, које себе на-трону-сагорева и последњим погледом застакљује свој прах; ... Јер, једини је Његов остатак: – *острвце блажених*, фиксирано на сутоњем обзору: – црноцрвено језгро прасунчево, које тежи да избегне (у оку Лахесе држано) знање о сопственом клијајућем капацитету, чија је цена гашење и пролазак кроз агонију прикованости Крстом сопствене Сфере... А при том, то *крст-вретено* није друго до *растављене маказе*, инструмент прекројавајућег измештења, кога граде *скупа* Лахеса и Клота, нагнуте ка супротним странама, љуљајући *унакрст* (до у меру безмерја) његово (прах-звездано) лежиште... Јер тек успоравање (застајање) њиховог рада, које се догодило у рукама Атропиним (упор. Крониним), довело је до оне *мере корисности* што одговара *шестару тишине*: – *спиралном једнорогу, узвикутом шиљку*.

А тек једном добро смишљеном, “корисном лудошћу”*, од стране прве Мојре (Лахесе – која је услед највеће близине Столу Мајки, “једино разумна”** /Гете/, тачније, *способна да растави маказе/шестар и отуд пререже/баци нит/коцку* –), запала је, у старе три, увек на нов начин проплетене фазе, и једна полу-фаза (змијски светлосна, кријумчарски меркуровска, која је *број три што*), – која их, у светлометној пени, дотеклој од собом произвеле кавге светова, свескупа износи ка наднемогуће-четвртој фази, која је подмесечевом свету *широко надсводна*; – дакле, ка фази што је, усред дајмонског прелетања/пресецања доњих и горњих небеса, *умирено-светлосна*. Али, пре ње, испречава се нешто што је Ананкином Престолу најопречније: зла коб трећег (оног пре-одлучивог) – или, оног што је кроз Нептунов рог/превој прерано узносеће, и то не ради досезања него усисавања (у стегу нечијег прстена) читавог (новозвезданог) бескраја.

Тако од сенке (негативне стране) Атропине настаде Хеката (Крона): она (као Лета – у пару наспрам Мнемозине, коју представља Лахеса) нема дубину сећања, због које би јој требало обнављање времена – већ сва јесте та клизећа површина: време без упоредника – ишчашен садашњи трен, и то онај који оличава не-флексибилност Ананкине пре-одлуке; тачније: завршеност плана стварања. Стога, она нема крила, креће се само по земљи (свету фосила); у ње (још) нема широког пацифистичког духа, и блиска јој је тиранија свеобухватне мајке, која се може (парадоксално) успоставити **само по цену брисања имена те исте**. Печат мајчине неповратности доводи, код ње, до неке врсте шока и амнезије, а затим аутизма и дволичности. Користећи Атропин заборав мајчаних имена као и носталгију за изгубљеним временом *њихове* здружене владавине, Крон се (као Довршени) помогао (већ урушеног) Престола, заробивши (у властити прстен) *њихов* ехо (што се отад продужује све до у овоземаљско). Јер Крон се – будући “стар као камен” – једини могао одупрети Тројној Богињи, тј. одмамљивој песми њених сфера, и тиме одредити место подземних пресека, визуру светло-узносећег бескраја; тачније, онемогућити усисаност нижих светова не-преиспитано-вишим. <1>.

А притом је коб (дајмон) у-основи-племените Атропе та што она не може да изађе из заостатка утопијског трона (“еонске даљине пред-стварања”* /Х. Брок), и што (још) спречава да се то његово пра-установљено место помери, откачи од ушћа везаности за подземље, те да заплови у ново отворено време. Она је – незнајући то – примила на себе најкритичнију тачку која постоји унутар Ананкиног Престола, али је и усред те исте (уз Лахесину помоћ – драма између сестара) остала њоме недотакнута, истргавајући за себе сасвим другачију бит.

Процес урушавања/редефинисања/измештења Ананкиног Престола, међутим, иде до свог краја. Јер ово искупљење Атропино стиже прекасно по њега: – он јој, као слика старог еона, у очима спирално ишчежава. Јер она (за разлику од Клоте) јесте незаменљив члан великог прстена – “она која се не може заобићи”: само она држи копчу светова у левој руци и десном отвара њен патент (риму одређену даљним сферама).

Мајче/птичије око (Нутино/Ананкино) као четворо-зракаста копча сновидног заштитчења једног осмочлано-звезданог прстена, оног часа се угасило када је угледало малог паука (прељу трофазно-струјног кола

потребног, у виду *троножца*, за једно премоћно самоутемељење Ананкино: – одвећ услужну Клоту) у својој средишњој полу-фази; – јер њена нит је упецала Уљеза (касније упознатог Тота/Хермеса) доведши нит-разрешилачку Атропу у непосредну опасност. Избацује се, затим, по вољи Ананкиној, из прстена Клота (оличење пауковске природе), а Лахеса, која ту преостаје као “једино разумна”*, испречава се између Атропе и Хермеса, то јест, ставља се својим добро-наоштраним аршином (нит-разрешилачким погледом) насупрот његовој намери да сасвим затвори *коло ткања*, те да спречи Атропу да нити људских судбина даље пререзује маказама, – и то све само зато да се не би догодио **Мојрама зажељен премашај судбине!** /јер те нити су сачињене од две, *златном копчом припојене*, а иначе *сасвим мимоизлазеће* осовине/. Узевши, међутим, маказе од Атропе, Хермес је успорио њима инициран процес превазилажења судбине – али је (и не хтејући то) само умногостручио снагу његовог подземног раста – његовим упетљавањем у просторе ситног! Јер тиме што је преотетим маказама скратио Лахесин аршин (јединицу тишине), Хермес је само продужио раст Ананкиног Престола – у оном *подземно-лабиринтном, неизбројиво шупљикавоме*. Тако је дошло до **прскања унутрашње-потпорног прстена**, што је *копчом* узглобљен унутар (по укупном броју Сирена, осмо-угаоне) Сфере (Крст-вретена Ананкиног); или, другачије: дошло је до слома *дно-потпорне (изврнуто-тро-угаоне) границе њеног првог пророчког сна*, – то јест, границе на којој се сан “од изнутра” буни против себе, јер је за-правду-прекасно озбиљујући, те пометњом својих лако-умрежених површина безмало заводећи, – али који, притом, осветљава управо ону шупљину где се крије *субјект новог стварања*, а која хучи покушајима надоградње једног *надземног простора*. Али, након *вулканске ерупције* изазване *чахуром последњег безизлаза*, која собом избацује на површину и читав један *блажено уснули, водокорени под-свет*, појавила се и неминовност земаљског владарства: – тј. владар оличен у *најдаље избаченом камени подземног неба*: – сред-највећег-зла заборавни и стога убрзо смењени Крон; дакле, она ипак “корисна лудост”* небеског коцкарства.

Из најсамотније вучје пећине – с охлађеног дна вулкана, вуче излазну нит, нађену при *венцу поноћног рођења сунчевог*, трећа суђаја: Атропа; поглед јој, притом, врца варницама превирања-у-себи *многих путоказа* тога предела, јер он још није довршио свој лик, нити изрекао свој свемирски субјект – стога јер нигде још није пронађен простор његовог до-убличавања; и јер му недостаје једна посебна тонска срж од поноћним огледалом сребро-изливеденог, немом музиком свепрерастајућег простора: тачан (Лахесом одмерен) угао покрета високо-ризичног премашивања судбине; – микропомични угао који, из стања *пометене могућности*, ипак кристалише водилу /нит повратка ка кружно-измицајном пореклу, или грешком-одмотаном *клубку времена*/; односно, указује /том новом му зрачном иглом/ на *леви пут*, гравитациону присилу свекретања ка *доњој граници*, – тунелу бега-од-себе-саме самоникле светлости, пролазу за дах скорог ишчезнућа оног зрцално одливеденог лика те светлости што се и сам зачео у идеји о неvezано-звезданом палителству. А та непознаница је потпуно безлична у својој свеобухватности, чак и у мукло-прикривеном јој процесу сопственог пред-самосвесног излучивања (из напуклог зрцала). И она, кроз Атропу, коначно говори:

- Једини вредан избор јесте онај који својим последњим (десно-заокретним) хицем враћа на прву (левим, против-тежно умиреним, заокретом тек домишљену) претпоставку: – да је **постапокалиптички заборав оно једино стање духа који је уистину са-весно** (те које је, при том, и у себи милионито комуницирајуће), – јер **зна смисао своје негације, и пре него што је у-времену-сусретне** /ту бити значи постајати левом *стазом**/; односно: – да је простор безграничне слободе у појављивању, или, место нечијег увек-већ-самотничког присебљења (стварања слике сусрета између највластитијег сопства и његове понорне другости), заједнички (– границом путујућих сусазнавања умножавајући –) за све оно што ту, једном неумитном константом дах-одстојања, спрежно постаје.
- Једина вредна патња је она која долази од себе-продуженог еха прималне нарцисоидности, – еха који је остао *сам да лебди у простору – паклу кружне недефинисаности*; те који је остао без памћења сопственог узрока – јер се овај неповратно изместио у свој давно-колапсирани ефекат; те који је морао да, без помоћи икакве приказе, каква би му придшла од споља, смисли *сопствену надкрајносноу опреку* – довољно против-тежну да пробије круг ове (немогуће) подударности.

“ (...) час распеваности на месту склапања круга, кад се јединство светова заори у једном последњем одисају свемира: (...)”

(Х. Броч: *Вергилијева смрт*)

АПЕНДИКС <1>:

Првобитно се рад Ананкиног Вретена одвијао без грешке: – он још не беше увлачио (“киднаповео”) одабране смртнике у сопствене сфере. Иако хиперборејски измакнут спрам патње нижег света, он не беше окрутан већ безмало дародаван. Али ту (језовито) не беше никога ко његов дар (здање једног још-непревагнутог времена, рођеног-у-сну) могаде да прими. Услед тога је Ананкин Престо остао обавијен **језом не-догађајности**.

План стварања, у Уму Ананкином, најпре беше план несусретљиво-паралелних, антипросторних светова, – још не и оних овоостраних, из-Хаоса-светлометно постајућих! Управо **на основу такве природе мајчиног синопсиса** била је могућа бесповратна еманципација створења, тј. њихово (најпре само изнимно) усуђивање на страшну цену свог осамостаљивања – изроњавања из дубине пра-ноћног огледала.

Тројна Богиња (звездама предводећа “вучица”), пре него да је била Генезида (миленијумски развојна – “нага издижућа из хаоса”*, жално-посматралачки лик прамесечев – “велика луталица”**) беше Ананке (предживотна хармонија, због удаљености хладна и неумитна, али која је **ипак уклопила**, у стварност своје синопсе, један земаљски пар, и поставила га у средиште својег троделног нит-светлоносног стварања).

И управо у ове друге, прва идеја (рођена-у-сну) беше Дете Хаоса, Ерос-Калисто; кристал склапања удаљених догађања, кога обликује Вихор (Генезидиних) Елемената; двојно јаје светлости-и-таме, из кога се (уз крик новог освита) пробија Феникс: при том, одливак Сенке његовог Пламена јесте умирући полу-бог, Крон, који тежи вечно да-живи-смрћу своје богиње-мајке, сестре-у-сенци, Кроне.

Ананке, међутим, свладава властиту Сенку (Хекату-Крону – која је, противно небеском закону, привела једног земаљског уљеза, Хермеса, на звездано-орошен престо) самопреобразом у властиту Кћер (суђају Лахесу – која с даљних сфера, ради помоћи смртницима у стварању државних закона, за кратко силази на Земљу). И ради ње (Кћери) она слама сопствене печате, пеге на лицу једног *много даљег сунца* – дакле, сâм логос властите (ванземаљске) врсте! Јер само он (тај логос) **исповрће пут** Лахесиног (овоземаљског) **развија-до-себе** (који је – као екстремно индивидуалан – различит од онога у Сестре Ананкине, Генезиде – која је, као пра-облик свеопште струје, *свако и нико*).

И, стога: спасењем, за срушени престо Ананкиног мисаоног свесдржителства, једне – путем обасјавања случаја – њега-превазилазеће светлости, та *мајушна засвођена светлост* (кћер-суђаја) има одлучујућу улогу у обнављању (на *другој, помереној равни*) тог истог *ехом распростирућег престола*. Јер, Мајчини леднички врхунци јесу печати преображеног зла – оног зла које се још није десило, али које је још **у претпочетку фиксирано као нужно**: ради изналажења пута бескрајног заобилажења Њене, у-Уму-довршене, творевине – која је превага само једног издвојеног времена; или, другачије, ради избегнућа Њоме предодређеног часа стропоштавања свемирског складишта (“звездане посуде сфера”** Х. Брок; такође: запреге Сунчевих кола) у амбис друге смрти.

Сходно томе, **Кронов гест проказивања песме сирена**, тј. брањења себе и осталих створења што пребивају у нижим световима, од хипнотичког зова виших сфера, није био – иако је *случајем* испао користан – племенито мотивисан. Он беше резултат пројекције његове сопствене канибалистичке нарави на сâму Ананке.

Ја се на овом месту позивам на тезу Роберта Грејвза, по коме су “након доласка освајача из централне Азије” грчки митови “били кривотворени, како би се оправдале друштвене промене”*. Али то кривотворство, по мом увиђању, има и позитивне учинке; види поглавље: “Смисао фалсификата”.